

DEN MODERNA ANTROPOLOGIN

Allmänt om modern geologi och paleontologi (inklusive paleoantropologi)

Alla fynd och alla diskussioner av mänskliga och andra lämningar dateras, sätts in i en tidsram. Denna utgöres av de så kallade geologiska tidsåldrarna. De senaste 590 miljoner åren indelas i tre större perioder: paleozoicum eller jordens forntid sträckte sig från tiden för c:a 590 miljoner år sedan till 248 miljoner år sedan, mesozoicum eller jordens medeltid från tiden för c:a 248 miljoner år sedan till tiden för c:a 65 miljoner år sedan och cenozoicum de senaste 65 miljoner åren. Paleozoicum indelas vidare i kambrium (590–505), ordovicium (505–438), silur (438–408), devon (408–360), karbon (360–286) och perm (286–248). Mesozoicum indelas i trias (248–213), jura (213–144) och krita (144–65). Cenozoicum indelas i paleocen (65–55), eocen (55–38), oligocen (38–25), miocen (25–5), pliocen (5–2), pleistocen (2 000 000–11 000) och holocen (de senaste 11 000 åren).

Dessa tidsåldrar är indelade efter avgörande förändringar i geologin, faunan och floran, vilka kan spåras i de olika skikten. De olika tidsåldrarnas längd har först bestämts endast relativt enligt de olika lagrens tjocklek och efter en föreställning om att sedimentering sker med en likformig hastighet. Men de absoluta värdena har varit mycket svårare att bestämma. I äldre framställningar finns genomgående betydligt yngre dateringar. Inte heller i dag råder enighet ens om när de senaste tidsåldrarna började eller hur länge de varade. Ovan angavs pliocens början till tiden för 5 miljoner år sedan. Nyligen har man föreslagit andra tider för pliocens början: alltifrån 2,7 miljoner år till 15 miljoner år. Många vertebratpaleontologer (forskare som studerar utdöda ryggradsdjur) förordar tiden 10–12 miljoner år. Andra forskare har med kalium-argon-metoden angivit tiden till 4,5–6 miljoner år. När uppfattningarna skiljer sig åt så mycket som uppemot 500 procent också för de epoker som ligger oss närmast, kan man inte räkna med vederhäftiga uppgifter om de mer avlägsna tidsåldrarna.

Den amerikanske geologen Edmund M. Spieker sade år 1956 i ett anförande för Amerikanska förbundet för oljegeologer: ”Jag undrar hur många av oss som inser att tidsskalan fastställdes i sin nuvarande form omkring år 1840. Hur mycket av världens geologi kände man till år 1840? Ett stycke av Västeuropa, inte alltför grundligt, och en ännu mindre remsa av östra Nordamerika. Hela Asien, Afrika, Sydamerika och det mesta av Nordamerika var så gott som okända. Hur vågade pionjärerna antaga att deras skala skulle stämma med stenen på dessa väldiga områden, det allra mesta av världen? Endast med dogmatiskt antagande ... Och i många delar av världen, framför allt Indien och Sydamerika, stämmer den inte. Men också där tillämpade man den!”

Vad den moderna antropologin lär om människans ursprung

Här följer en kort sammanfattning av vad den moderna antropologin lär om människans ursprung. Till att börja med kan det allmänna faktum konstateras att alla nu levande människor och deras förfäder åtminstone i det man kallar historisk tid, alltså de senaste c:a 6000 åren, är medlemmar av en och samma biologiska art, som kallas *Homo sapiens*. Existerande rasskillnader föreligger alltså inom arten och är inte större än att man och kvinna av olika raser kan få livs- och fortplantningsdugliga barn.

Om man säger att den darwinistiskt inriktade moderna antropologin lär att människan härstammar från aporna, måste man göra det tillägget att de apor som avses inte är de nutida arterna av människoapor, alltså chimpansen, gorillan och orangutangen, utan sedan länge utdöda apoliknande varelser, som tänks ha varit förfäder till såväl dessa nutida apor som den nutida människan.

De första apoliknande varelsena framträdde på oligocentiden, som beräknas ha börjat för 38 miljoner år sedan. De första apor, man anser ha tillhört den utvecklingslinjen, som sedan ledde

till människan, uppstod på miocentiden, som sträckte sig från 25 miljoner år sedan till 5 miljoner år sedan. Bland dessa apor märks de dryopithecina (i träd levande aporna) *proconsul africanus* och *ramapithecus*

Sedan kom pliocentiden. Under denna tid sägs de första hominiderna ha framträtt. Begreppen hominid och hominoid skall hållas isär. Med hominid avses människolika varelser som går på två ben. Hominoid betecknar den större biologiska artgrupp som innefattar både apor och människor. Den äldsta kända hominiden är *australopithecus* och sägs ha levat för närmare 4 miljoner år sedan. Namnet *australopithecus* syftar inte alls på kontinenten Australien utan betyder rätt och slätt sydlig apa, liksom Australien betyder Sydlandet.

Enligt antropologerna var *australopithecus* mellan 120 och 150 cm lång och hade en kranievolym på mellan 300 och 600 cm³. Den var mycket lik den nutida människan från halsen och nedåt, medan huvudet uppvisade somliga aplika och somliga människolika drag.

En gren av *australopithecus*, den så kallade *gracila* eller lättare *australopithecus*, anses ha givit upphov till *homo habilis* för ungefär 2 miljoner år sedan, alltså i början av pleistocentiden. *Homo habilis* sägs ha liknat *australopithecus* med den skillnaden att kranievolymen var större, mellan 600 och 750 cm³.

Homo habilis anses ha varit anfader till *homo erectus*, den art som omfattar Javamänniskan och Pekingmänniskan för omkring 1 500 000 år sedan. *Homo erectus* nådde en längd av 150 till 180 cm och hade en kranievolym, som varierade mellan 700 och 1300 cm³. De flesta antropologer anser numera att *homo erectus* liksom *australopithecus* och *homo habilis* såg nästan ut som nutida människor från nacken och nedåt. Pannan sluttade dock bakåt, ögonbrynsryggarna var kraftiga, käkar och tänder var stora och underkäken saknade haka. Man antar att *homo erectus* levde i Afrika, Asien och Europa till för omkring 200 000 år sedan.

Paleoantropologer tror att den anatomiskt sett nutida människan (den så kallade *homo sapiens sapiens*) gradvis utvecklades ur *homo erectus*. Någon gång mellan 400 000 och 300 000 år före vår tid sägs den första tidiga *homo sapiens*, den så kallade arkaiska *homo sapiens*, ha framträtt. Hennes skalle hade en volym nästan lika stor som den nutida människans men uppvisade några av de drag som kännetecknar *homo erectus*, såsom tjock skalle, bakåtvikande panna och stora ögonbrynsryggar, ehuru allt detta i mindre grad än *homo erectus*. Exempel på denna kategori utgör fynden från Swanscombe i England, Steinheim i Tyskland och Fontchevade och Arago i Frankrike. Eftersom de nämnda skullfynden företer drag som i viss mån kännetecknar neanderthalerna, klassificeras de också som tillhörande förneanderthaltyperna. De flesta antropologer utgår numera ifrån att både de anatomiskt nutida människorna och de klassiska västeuropeiska neanderthalerna utvecklats ur hominider av förneanderthal- eller tidig *homo-sapiens*-typ.

Kvarlevor av neanderthalmänniskor har hittats i pleistocena lager, som är mellan 30 000 och 150 000 år gamla. Sedan man i senare delen av 1900-talet funnit kvarlevor av tidiga *homo-sapiens*-individer i lager, som är långt äldre än 150 000 år, har man kunnat avföra de klassiska västeuropeiska neanderthalerna från det rakt nedstigande ledet från *homo erectus* till den nutida människan.

Den anatomiskt nutida *cro-magnon*-människan framträdde i Europa för c:a 30 000 år sedan. Tidigare brukade antropologer säga att den anatomiskt nutida *homo sapiens sapiens* framträdde först för 40 000 år sedan, men i ljuset av de fynd man gjort i Border Cave i Sydafrika säger nu många av dem att *homo sapiens sapiens* uppträdde för omkring 100 000 år sedan.

Nutida människors skallvolym varierar från 1000 till 2000 cm³, med ett genomsnitt på c:a 1350. Det är en populär men felaktig föreställning att det inte finns någon korrelation mellan hjärnstorlek och intelligens. Det har publicerats minst 26 studier av 39 oberoende stickprov som visat en korrelation på cirka 0,20 mellan skallomfång och intelligenskvot. Det har också publicerats minst sex studier, som medelst noggrannare teknik, nämligen direkt skanning av hjärnan med magnetresonansavbildning, visat en korrelation av cirka 0,40 mellan hjärnstorlek

och intelligenskvot. Det sistnämnda betyder att de med 2 liter hjärna har i genomsnitt 40 procent högre intelligens än de med bara 1 liter hjärna.

Exakt var, när eller hur australopithecus gav upphov till homo habilis eller homo habilis gav upphov till homo erectus eller homo erectus gav upphov till människan av nutida slag förklarar antropologerna inte.

Det finns alltså stora luckor i framställningen av människans förmenta stamträd. Till exempel saknas det nästan helt fossil, som skulle kunna överbrygga gapet mellan de miocena aporna och de pliocena förfäderna till nutidens apor och människor, och i synnerhet gäller detta tiden för mellan 8 och 4 miljoner år sedan.

Antropologerna tror säkert att de en dag kommer att finna fossil som fyller de besvärande luckorna. Men – och detta är mycket viktigt – det finns ingen anledning antaga att de fossil man hittar kommer att kunna användas till stöd för den darwinistiska evolutionen. Antag att man finner att anatomiskt sett nutida människor levde samtidigt med dryopithecus eller för bara en miljon år sedan. Det skulle räcka för att man kunde kasta ut hela de gängse framställningarna om människans uppkomst genom fönstret.

Man har faktiskt gjort sådana fynd, men dem har man passligt nog städat undan eller låtit falla i glömska. Många av dem gjordes i tiden efter att Darwin gav ut sin bok *The Origin of Species* (1859). På den tiden fanns ingen knäsat teori om människans uppkomst att försvara och alltså heller ingen prestige inblandad. Professionella forskare gjorde många fynd, som i dag aldrig skulle godtagas, eftersom de strider mot den verklighetsuppfattning man investerat så mycken prestige i. De flesta av dessa fynd gjordes före år 1895, det år då Eugène Dubois fann Javamänniskan, den första förmänskliga hominid man kunde sätta in i stamträdet mellan dryopithecus och den nutida människan.

Javamänniskan hittades i lager tillhörande mellersta pleistocen, allmänt ansedda för 800 000 år gamla. Fyndet blev epokgörande. Från och med nu skulle forskare inte vänta sig finna fossil av eller artefakter efter anatomiskt nutida människor i lika gamla eller äldre lager.

År 1979 fann antropologer vid Laetoli i Tanzania mänskliga fotspår i vulkanaska, som avsattes för över 3 600 000 år sedan. Mary Leakey och andra har sagt att dessa fotspår inte kan skiljas från dem nutida människor gör. Men enligt det stamträd över människans biologiska evolution, som blivit gängse dogm, fanns vid denna tid inga människor, vare sig av den nutida arten, homo sapiens, eller över huvud taget några människor, endast en tänkt förfader som kallas australopithecus och mer liknade apa än människa. De fossila benen av australopithecus visar att de hade fötter som var avgjort apliknande.

Fyndet vid Laetoli är långt ifrån de enda som visar att anatomiskt sett nutida människor levde för miljoner år sedan. År 1965 fann Bryan Patterson och W. W. Howells vid Kanapoi i Kenya ett mänskligt överarmsben, som bedömdes vara över 4 miljoner år gammalt. Antropologer vid University of California sade att detta ben knappast kan skiljas från det av en nutida människa. Också har den välkände antropologen Richard Leakey sagt att det lårben, som hittades vid Lake Turkana i Kenya år 1929, inte kan skiljas från ett lårben av en nutida människa. Detta lårben sägs vara omkring 2 miljoner år gammalt och hänföres till homo habilis, en apliknande förfader till människan. Men eftersom detta lårben hittades isolerat, kan man inte utesluta möjligheten att också hela det övriga skelettet var av en anatomiskt sett nutida människa, varmed föreställningen om att den nutida människan utvecklats ur en apliknande förfader de senaste fåtalet miljoner år ramlar ut genom fönstret. Intressant nog var det skelett, den tyske antropologen Hans Reck hittade år 1913 i Olduvairavinen i Tanganjika (nuvarande Tanzania), just ett sådant, det vill säga omöjligt att skilja från en nutida människas skelett. Det var fullständigt fossilifierat och inbäddat i sten, så att det kostade Reck stor möda att hugga fram det ur stenen. Det stenlager skelettet hittades i anses ha avsatts för över en miljon år sedan.

Här är det värt att påpeka att enligt den allmänt gällande antropologiska dogmatiken uppstod människor av anatomiskt sett nutida slag, alltså homo sapiens sapiens, först för 100 000

år sedan i Afrika. Vidare gör samma dogmatik gällande att dessa människor utvandrade till andra kontinenter först långt senare. Man hävdar att de tidigare evolutionära stadierna, de som ledde från australopithecus och fram till och med homo erectus, alla genomgicks i Gamla Världen. Majoriteten antropologer anser att människor invandrade till den amerikanska dubbelkontinenten först för 12 000 år sedan, medan vissa forskare är beredda att medge att detta skedde för 25 000 år, men alltså inte längre tillbaka.

Några kritiska synpunkter

Den officiella vetenskapen tillämpar en dubbelmoral däri att den kräver mycket starkare bevis för avvikande ideer och rön än för sådana som överensstämmer med redan godtagen dogmatik.

Denna dubbelmoral beskrivs så här av arkeologen George Carter: "När en ny idé läggs fram, är den nödvändigtvis en utmaning mot den tidigare idén. Detta stör dem som hyllar den tidigare idén och hotar deras trygghet. Den normala reaktionen är vrede. Man angriper då den nya idén och kräver att den måste äga en hög grad av visshet. Ju mer den avviker från den tidigare idén, desto högre är den grad av visshet man kräver av den. Därmed utgår man ifrån att den gamla ordningen vilar på bevis av mycket hög kvalitet, men vid undersökning visar det sig att detta sällan är riktigt."

Det är en allvarlig villfarelse att fossilens vittnesbörd ger oss en någotsånär fullständig bild av det förflutna. I själva verket är fossil förhållandevis sällsynta företeelser i naturen. Stora lag av antropologer har finkammat hundratals kilometer havsstränder utan att finna ett enda mänskligt fossil, en enda artefakt, där det tiderna igenom måste ha levat miljontals människor. Tjeerd H. van Andel undersökte i amerikanska Wyoming en serie sandstens- och skiffer-avlagringar, vilka tydligen delvis legat i en bukt liknande dagens Mexikanska golfen. Man vet med vilken hastighet sediment avlagras i Mexikanska golfen. van Andel överförde dessa värden på skikten i Wyoming och beräknade att de torde ha kunnat avlagras på 100 000 år. Emellertid var geologer och paleontologer överens om att skiktserien omfattar en tidrymd av 6 miljoner år. Det betyder alltså att 5 900 000 år av avlagringar saknas. van Andel skrev: "Vi kan upprepa experimentet på andra ställen. Gång på gång finner vi att stenavlagringarna tar endast en liten bråkdel av den tillgängliga tiden i anspråk, vanligen 1 till 10 procent ... således förefaller det geologiska vittnesbördet vara ytterligt ofullständigt." Enligt van Andel förhåller det sig inte mycket bättre med havsbotten: "I Sydatlanten, till exempel finns knappt hälften av de senaste 125 miljoner åren avspeglade i sedimenten. Det är inte bättre i de andra världshaven och för visso sämre för grunda vatten- och för kontinentmiljöer."

Paleontologen J. Wyatt Durham har påpekat att omkring 4 100 000 fossilifierbara marina arter har existerat sedan kambrium för cirka 600 miljoner år sedan. Likväl har man lyckats förteckna endast 93 000 fossila arter. Detta skulle betyda att ungefär 1 fossil art på 44 har upptäckts. Durham ansåg emellertid detta tal för stort, "förmodligen ligger 1 på 100 närmare verkligheten". Med landlevande organismer är det ännu sämre. Paleontologerna David M. Raup och Steven Stanley uppskattade att det levat 982 miljoner arter under jordens hela historia, att jämföra med de 130 000 kända fossila arterna. De drog slutsatsen att endast omkring 0,13 promille av de arter som någonsin levat under dessa 600 miljoner återfunnits som fossil.

Det är lätt att inse vad detta har med människans förhistoria att göra. Om allt vi vet om de äldsta människorna är fossila lämningar och artefakter, och dessa är så förtvivlat sällsynta; om det av 6 miljoner år av geologiska processer finns kvar lämningar motsvarande endast 100 000 år, så betyder det att vi egentligen inte vet något väsentligt om det förflutna. Under de 5 900 000 år, som inte återfinns i de geologiska skikten, kan många civilisationer uppstå och nå svindlande höjder för att sedan försvinna utan att lämna några spår efter sig.